

De Samvirkende Invalideorganisationer
Viborg Amt

Folketingets Socialudvalg,
Christiansborg,
1203 København K.

Viborg, den 19. november 1990

*Hermed fremsendes bemærkninger til lovforslag
nr. L 64*

Indledningsvis skal bemærkes, at det bedste, der kan overgå forslaget, er, at socialministeren trækker forslaget tilbage og nedsætter et bredt sammensat udvalg til gennemgang af de problemer, forslaget er udtryk for, og som forslaget skal forsøge at løse. Udvalget bør bl.a. omfatte medlemmer fra De Samvirkende Invalideorganisationer.

Bemærkninger vedr. ankesystemet

Borgerens retssikkerhed er afgørende for følelsen af tryghed og følelsen af at kunne få indflydelse på afgørelser i første instans – socialforvaltningerne i kommunerne – idet følelsen af at kunne få en afgørelse prøvet har betydning, når den enkelte går aktivt ind i debatten om ydelser, der er søgt. Kan en ansøgning kun behandles et sted, opstår let følelsen af afmagt over for systemet, hvilket bl.a. erfaringerne fra hjemmehjælpsområdet viser.

Ankesystemet må naturligvis indrettes sådan, at der er vandtætte skodder mellem første og anden instans. Ingen kan vel forestille sig, at repræsentanter fra byretterne skal have sæde i landsretten. Det foreliggende forslag, forslagets § 1, nr. 1, indebærer en sådan sammenblanding, indfører kommunalt selvdomme, og selvdomme, Folketinget bl.a. gennem oprettelse af patientklagenævnet har søgt på et andet område at hindre. Der har på en række andre områder gennem årene været stærk kritik af selvdommet. Det foreliggende forslag vil være et fuldstændigt brud med den tidligere ordning, hvor kommunalpolitikere ikke havde indflydelse på ankens afgørelse. Det er naturligvis ikke rimeligt, at økonomiske vanskeligheder i kommunerne og kommunernes ønske om budgetsikkerhed skal betyde ændringer på et så betydningsfuldt og grundlæggende område som

ankesystemet. Kommunernes problemer må løses gennem de enkelte love, hvis man ønsker det.

Vi har bemærket os forslaget om, at ankenævnene i visse sager udvides med repræsentanter for De Samvirkende Invalideorganisationer; det vil kunne lade sig gøre ved de eksisterende nævn gennem en lovændring.

Det foreslås, at ankenævnene lægges under statsamtmanden. Denne flytning må vi fraråde. Det er vigtigt, at medarbejderne ved ankenævnene har et samhørighedsforhold til andre sociale og juridiske medarbejdere i amternes administration. Dette er med til at sikre en fortsat faglig udvikling og orientering om beslægtede arbejdsområder, uden at medarbejderne fra ankenævnene bliver direkte inddraget i andre sager. Vejledningen til kommunerne fra amterne bør ikke foregå fra ankenævnet, men fra andre medarbejdere, idet sammenblanding af rådgivning og ankebehandling vil medføre alvorlige habilitetsproblemer. Ved at bevare ankenævnene under amterne vil det umiddelbart være muligt at fastholde kontakten mellem rådgivende personale og personale, der behandler ankesager, til gavn for begge parter.

Det foreliggende forslag bør således afvises.

Revaliderings- og pensionsnævnene

Baggrunden for socialministerens forslag om at nedlægge revaliderings- og pensionsnævnene og flytte kompetencen til kommunalbestyrelsen synes at bygge på en myte, den, at kommunerne søger at undlade revalidering og søge pension i stedet, da pensionen er statsfinansieret. Denne myte er ikke rigtig, hvilket vel bl.a. kan ses af afslagsprocenterne. Det er jo i virkeligheden et fåtal, der får afslag, og der er ofte et langvarigt revalideringsforsøg forud for pensionsansøgningen. At der kan være enkelte ansøgninger, hvor revalidering burde have været